

JANNEKE EN MIEKE

Vijf onoverkomelijke levensmomenten

door

CHRISTIAAN BOSMAN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JANNEKE EN MIEKE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTIAAN BOSMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2024/0220/020
ISBN 9789038517445

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 7 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(3à7 dames – 3à6 heren – 1 kind)

JAN KLEPKENS, In het begin is Jan Klepkens een verliefde adolescent. Hij wordt nog vooral geleid door zijn ouders bij wie de (van oorsprong Franstalige) vader op zijn beurt geleid wordt door zijn bazige vrouw. Ook Jan zal later geleid worden door zijn vrouw en misschien is dat nog niet eens zo slecht. In het begin is hij wel een goeie vader. In het middendeel is hij de mislukkeling, de dronkenman die niets presteert. In het voorlaatste deel blijkt hij toch nog geslaagd te zijn in het leven. Hij is een spoorwegambtenaar(-tje) geweest en gaat met pensioen. Even enthousiast als hij vader was, wordt hij nu de opa. Maar hij wordt nu niet enkel geleid door zijn vrouw, maar ook door zijn schoondochter Gertrude. In het laatste deel is duidelijk dat hij is overleden. Wanneer hij toch nog opduikt, is dat als geest, de herinnering van Mieke. Net zoals hij in zijn leven nooit echt “iemand” was, is hij zelfs nu een niemand, hij is een verzinsel van Mieke.

MIEKE DINGSKENS, Het liefje, de vrouw en tenslotte de weduwe van Jan. Maar deze beschrijving zou aangeven dat ze een aanhangsel van haar man is. Dat is zij allerminst: zij is de motor van de relatie, het gezin, het leven. Als er weerwerk moet geboden worden tegen iets of iemand, begint dat bij haar. Na het laatste bedrijf kan de kijker het gevoel hebben dat de titel niet “Janneke en Mieke” hoefde te zijn. Het kon evengoed en misschien beter “het leven van Mieke” geweest zijn.

VADER VAN JAN, een even grote sul als Jan. Een jaknikker bij elk woord van zijn vrouw. Maar toch niet helemaal: hij is de verzoener of op zijn minst de verzachter. Hij spreekt met een duidelijk accent, zodat we kunnen denken dat hij oorspronkelijk anderstalig was. Komt slechts in het eerste en tweede bedrijf voor.

MOEDER VAN JAN, een bazig mens. De echte tegenspeler van Mieke. Ze heeft vaak gelijk, maar drijft toch vooral op stereotiepe ideeën. Het is ook vooral zij die in de woorden van de latere schoondochter Gertrude zal doorklinken. Ze vertegenwoordigt ook wel wat de conservatieve moraal, behalve wanneer die het leven en carrière van haar zoon zou dwarsbomen.

VADER VAN MIEKE, typisch de man die de eer en het welzijn van zijn dochter moet verdedigen, maar wanneer hij daarin al te laat blijkt te zijn, vooral op zoek gaat naar een schuldige. En dat is natuurlijk Jan. Schuldig wil zeggen: moet gestraft worden. Wanneer dat niet lukt, komt het koppige kleine kind in hem naar boven en dat wordt nog eens versterkt in het tweede bedrijf wanneer hij geen peter wordt en ook zijn naam niet zal doorgeven.

MOEDER VAN MIEKE, eerder een berustend type. Binnen haar huwelijk is ze, net als de vader van Jan, eerder de verzoener en verzachter. Toch is het door haar antwoorden aan de vader van Jan snel duidelijk dat zij zijn meerdere zou zijn. In tegenstelling tot de moeder van Jan is zij progressiever, toch heeft ze ook wel conservatieve denkbeelden, onder meer over wie de economische motor van het gezin moet zijn.

BURGEMEESTER, vanuit zijn functie een bemoeial, al wordt snel duidelijk dat vooral zijn eigen persoontje het belangrijkste is. Jan deugt niet, omdat hij een schande voor het dorp is. Als burgemeester kan hij niets doen voor Jan, want zijn imago zou geschaad worden. Maar plots kan hij wel iets doen als zijn electorale

belangen geschaad worden. Uiteindelijk biedt hij een oplossing aan, maar dan wel zonder dat hij zelf iets moet te doen.

SOCIAAL WERKSTER, bureaucratisch wezen dat officieel het belang van het kind verdedigt, maar in wezen de kleine lettertjes van de regelgeving uitvergroet om carrière te maken. Wanneer Mieke duidelijk en woordelijk haar hulp vraagt, weet ze niet wat te antwoorden, kan ze alleen maar een afsluiten van het dossier naar voor schuiven. In haar persoonlijke aanval op Mieke krijgt ze onmiddellijk een snedig antwoord: als het niet de taak van de vrouw is om het gezin economische boven water te houden, waarom is er dan geen sociaal werker gestuurd in de plaats van een carrière jagend vrouwelijk schepsel?

KLEINE JUNIOR, een lief ventje dat alleen maar moeder bestookt met vragen. Zo komen we die dingen te weten die belangrijk zijn na de tijdsprong van bedrijf twee naar drie. Tussendoor laat hij echter ook wat van zijn karakter en kinderleefwereld zien. Vooral zijn “later als ik groot zal zijn...” zinnen zijn daarin van belang. In de volgende bedrijven worden zijn voornemens keer op keer ontkracht.

JUNIOR, komt in het vierde en vijfde bedrijf voor. Hij is een even grote sul als zijn vader en zijn grootvader langs vaders kant. Hij ligt duidelijk onder de sloef en voert netjes uit wat zijn vrouw hem commandeert. Het ontbreekt hem aan elke vorm van initiatief. Zijn “Als ik groot ben dan zal mijn vrouw nooit moeten werken” wordt naar het rijk der fabels gezonden. Hij kon zelfs zijn huwelijk niet redden, zo klinkt door in het gesprek met zijn zuster. Om een eervolle scheiding te krijgen, heeft hij blijkbaar grote offers gebracht. Hoogtepunt van zijn falen is wel dat hij het overlijden van zijn moeder niet meemaakt omdat “hij is ingedommeld”.

GERTRUDE, de schoondochter. Een mengeling van de moeder van Jan en Mieke. Intelligent, ijverig en voorzien van heel wat levenswijsheid en levensinzicht. Duidelijk de chef van het gezin. Ze is ook een planner: ze heeft het leven van haar kind al duidelijk uitgestippeld. Maar in het laatste bedrijf raakt bekend dat het helemaal anders gelopen is.

MIA, de dochter. Komt pas om het einde van het vierde bedrijf op. Er is iets vreemd mee. Het onderwerp over haar relatie wordt zo ontweken en toch zodanig vernoemd dat je kunt vermoeden dat ze een (door iedereen pijnlijk verzwegen) relatie heeft met een vrouw. De verstandhouding met haar ouders is dan ook heel koel, maar wordt toch hersteld. In het laatste bedrijf is ze iets meer betrokken, maar ontloopt ze op verantwoordelijkheid nemende manier elke verantwoordelijkheid. Ze zal de dood van haar moeder niet meemaken door een aantal materiële beslommingen.

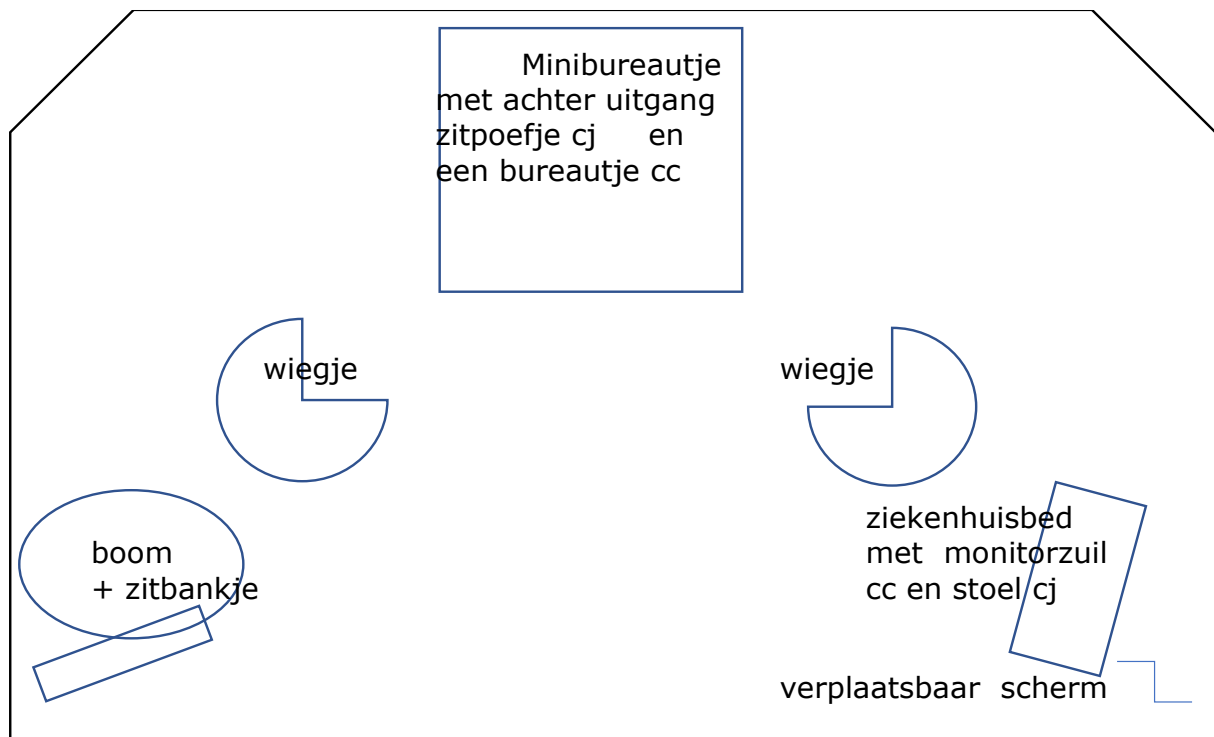
DOKTER, een stijve hark. Doet wat aan de burgmeester denken en loopt ook echt verloren in soortgelijke uitvluchten als deze laatste.

VERPLEEGSTER, brood-verzorgende die eigenlijk een schande is voor haar beroep. Doet de melding dat dit moment het laatste is voor Mieke. De symptomen die ze beschrijft, verwoordt ze heel bruto en soms echt platvloers.

Eigenlijk zijn er doorheen het hele stuk (maar) twee vaste rollen: Jan Klepkens en Mieke Dingskens. De rest van de personages komen slechts aan bod in specifieke omstandigheden en bedrijven. Zo zijn de respectievelijke ouders alleen in de eerste twee bedrijven aanwezig. In het derde bedrijf blijven enkel meneer en mevrouw Dingskens, de ouders van Mieke, over. In dat bedrijf treden

bovendien de burgemeester en een sociaal werkster op. Deze kunnen dus door acteurs gespeeld worden die ouder hebben gespeeld in de vorige twee. Zo kunnen de volwassen Junior en zijn vrouw Gertrude die in het vierde bedrijf aanwezig zijn door het andere ouderpaar gespeeld worden. Ook de rol van de dochter (Mia) kan op deze wijze ingevuld worden, ook in het vijfde bedrijf. In dat vijfde bedrijf kunnen de dokter en de verpleegster gespeeld worden door het overblijvende ouderpaar. In het derde bedrijf is er dan enkel een kind-acteur nodig die echter slechts een minimum aan tekst te leren krijgt. Op die wijze zou het aantal acteurs beperkt kunnen worden tot 3 mannen, 3 vrouwen en één kind.

DECOR

Boom en bankje en ziekenhuisbed met monitorzuil op voorgrond zijn ook gelegen op de basishoogte van de scène. De wiegje staan op een verhoogje van 1 trede. Het bureautje in de achtergrond heeft achteraan een deur waarlangs een speler achter de scène kan. Het geheel staat bovendien ook nog 1 trede hoger dan de wiegjes.

EERSTE BEDRIJF

't jong koppel verwacht iets

(Het verhaal begint bij een stiekem afspraakje van het jonge koppel (Janneke en Mieke) onder de lindeboom. Op het bankje onder de boom zit een jonge slungel. Hij is duidelijk zenuwachtig en kijkt herhaaldelijk op zijn uurwerk. Tenslotte heft hij het hoofd op en kijkt recht de zaal in.)

JAN: Ze is te laat. *(Hij kijkt opnieuw naar zijn uurwerk en zucht diep.)* Ze komt altijd te laat. *(Hij staat op, kijkt even rond, doet enkele zenuwachtige stappen naar het midden en keert dan terug tot bij de bank maar gaat niet zitten. Haalt de schouders op)* Meisjes komen altijd te laat. *(Hij kijkt opnieuw naar zijn uurwerk. Hij lijkt een tekening te maken op de grond met de tip van zijn voet. Aan de bewegingen kan het publiek raden dat hij eigenlijk een uurwerk heeft getekend.)* Je zou voortdurend een bericht moeten sturen om haar aan een afspraak te herinneren. *(kijkt in het onbestemde en haast wanhopig)* Maar dat mag dan weer niet. Haar vader... *(Hij veegt de wijzers weg en vervangt ze door een andere stand.)* Ik denk niet dat ze op die vier maand dat we nu samen zijn, al één keer op tijd is gekomen. *(Hij wandelt naar het midden van de scène. Kijkt nog eens op zijn uurwerk. Duidelijk tot het publiek)* Eigenlijk is het ook niet gemakkelijk. Alles moet altijd in den duik. *(Knikt heftig, met betekenis: daar schrik je van, hé.)* Mijn ma mag het niet weten en hare pa mag het nog minder weten. *(Hij kijkt even zorgelijk.)* Niet gemakkelijk, weet je, met een bemoeizieke moeder als de mijne en een overdreven beschermende vader als de hare. *(met een zucht)* En bij haar is er dan nog een broertje die alles zou kunnen verraden. Niet gemakkelijk! *(Hij moet even lachen.)* Weet je, in haar gsm sta ik onder de naam Jeanine van Tirol. *(Staat heftig met het hoofd te knikken als van "dat gelooft ge niet, hé")* Dat Tirol klopt. Ik heb ze leren kennen op reis in Tirol. *(Haalt de schouder op.)* Maar dat mochten ze bij haar thuis niet weten, natuurlijk. Dus... Ze heeft tegen haar pa moeten zeggen dat ze daar een meisje heeft leren kennen, eentje dat ook voor kantoor heeft geleerd. *(Hij houdt even in en denkt na.)* Dat is ook niet waar natuurlijk. Ik heb níét voor kantoor gestudeerd. *(kleine pauze om spanning op te bouwen)* Elektronica. Ik heb voor elektronica gestudeerd. *(vrolijk intermezzootje)* En ik ben natuurlijk ook geen meisje. *(opnieuw ernstiger inpikkend)* Neen, maar als je een computer hebt die niet meer doet wat je van hem vraagt, breng hem dan bij mij, ik zal hem wel weer in het gelid doen lopen. *(Hij moet nu echt lachen.)* En bij mij is dat omgekeerd, hé. *(houdt even in als begreep hij dat je hem verkeerd kunt verstaan)* Allé, niet dat ik een computer ben, natuurlijk. Nee, ik heb het over die gsm. Bij mij staat zij onder Jean-Marie van 't fabriek. Ha ja, ik heb haar, allé, je verstaat het wel hé, hem zozegegd, leren kennen tijdens mijn stage. *(Wandelt even heen en weer en keert dan terug naar de bank en draait zich dan naar het publiek.)* Maar mijn stage, die was niet in Tirol, hé! Die was in... *(even nadenkend, maar dan alsof het er niet toe doet)* Enfin, feitelijk heeft dat echt geen belang waar mijn stage was, ik heb haar leren kennen in Tirol en 't was van de eerste keer koekenbak. Zij is zo het soort wijveke dat je niet meer laat lopen, dat je goed soigneert en bij je houdt. *(Hij kijkt nog eens op zijn uurwerk.)* Als je ze bij je krijgt natuurlijk, want... Ze moet nochtans niet van te ver komen, zenne. Vier straten ver. Gek hé, dat ze niet verder woont en dat ik haar nog nooit gezien had. Maar ja, zij zat bij de nonnekes op school en ik in 't KTA. Dat is helemaal de andere

kant van 't stad. We konden wij mekaar niet tegen komen, nietwaar. (*spottend*) 't Is ook een totaal andere wereld, de nonnekes en 't KTA. (*Zucht nog eens heel diep, loopt nog eens heen en weer en kijkt dan terug naar zijn uurwerk.*) Ze laat het wel goed uithangen vandaag.

(*Plots komt er van de andere kant een meisje opgelopen.*)

Ha, je komt er toch nog door. Ik dacht al dat ik mij vergist had van uur of van plaats.

MIEKE: (*beetje truttig*) Zeg, 't was niet gemakkelijk, zenne.

JAN: (*Vaderlijk en verliefd*) Vertel eens.

MIEKE: Eerst mijn broer die niet van ophouden wist en maar vragen bleef stellen waar ik zo dringend naar toe moest.

JAN: Hij weet toch van niets, hé? Dat hij hier seffens niet staat en onze avond naar de dinges helpt.

MIEKE: (*overtuigd*) Neen, (*toch lichte twijfel*) allé, ik denk het niet. Ik heb alleszins niets gezegd.

JAN: Laat hem maar vragen.

MIEKE: Ja, dat is 't: dienen teuteraar was echt in zijne vraag en hij hield maar niet op.

JAN: Je kent hem toch.

MIEKE: Ik kon hem wel tegen de muur kloppen, met zijnen ballonnekenskop.

JAN: Dat is gewoon plagen.

MIEKE: (*nog geënerveerd*) Dat zal wel! (*andere toonaard, een nieuw verhaal*) Dan mijne pa die begon te memmen over mijne fiets die onder de modder zat en dan nog eens mijn moeder die haren teut roerde over mijn kamer die nog altijd niet opgeruimd is.

JAN: Wat een geluk dat je familie niet groter is en dat de hond niet kan babbelen.

MIEKE: Zwijg. Mijn vader wou dat ik die meenam op mijn wandeling.

JAN: Maar je hebt hem niet bij, zie ik.

MIEKE: Neen. Ik heb pa gezegd dat ik naar een fabriekske ging waar ze een dactylo nodig hebben.

JAN: (*smalend*) Naar een fabriekske.

MIEKE: (*Boos, onbegrijpend*) Versta je dat nu niet? (*verklarend*) Ik kon die hond toch niet meenemen op sollicitatie.

JAN: (*smalend*) En hij verstond dat?

MIEKE: (*zonder na te denken*) Dat beest doet alles wat ik zeg.

JAN: Allé, je pa... Verstond die het?

MIEKE: Half en half. Ik denk dat hij het niet vertrouwde.

(*Er klinkt heel ver weg een tangootje.*)

JAN: Hoor je dat ook?

MIEKE: Wat?

JAN: Die muziek.

(Mieke staat even stil en luistert.)

MIEKE: *(verwonderd)* Ja! Nu hoor ik het. *(lachend)* 't Is een tango.

JAN: Juist, een tango... *(neuriet de melodie mee)* Een tango zoals toen in Tirol.

MIEKE: *(weer één en al verliefdheid)* Daar hebben we nog op gedanst.

JAN: *(neemt een danspose aan voor haar)* Wat houdt je tegen?

MIEKE: Maar Jan...

JAN: Een zwoele tango... Op ons plekje... Hoe noem je dat ook altijd weer?

MIEKE: *(lachend)* Onder onze levensboom...

JAN: Onder onze levensboom... Wat kan er schoner zijn?

(Hij maakt een buiging. Ze neemt zijn uitnodiging aan. Ze dansen een tango. Op het einde staan ze bijna mond tegen mond. Mieke herpakt zich.)

MIEKE: Genoeg. Anders haal je je van alles in het hoofd.

JAN: Zoals?

MIEKE: *(ondeugend)* Je weet wel wat.

JAN: *(hangt de onschuldige jongen uit)* Ik zou niet durven...

MIEKE: Maar 't is er hier niet de plaats voor en we hebben er de tijd niet voor.

(Jan haalt een condoom boven. Hij toont haar het zakje en beweegt er verleidelijk mee voor haar gezicht.)

JAN: Ik heb nochtans voor alles gezorgd, deze keer.

MIEKE: *(draait zich van hem weg en merkt droogjes op)* Daarvoor is het nu wel wat laat.

(Jan blijft verwonderd staan, stopt het condoom haastig weer weg en vraagt nadenkend.)

JAN: Wat wil je zeggen?

MIEKE: *(mysterieus, maar ook zenuwachtig)* Ik had al veertien dagen een cadeautje moeten krijgen en dat... *(met een zucht)* dat is nog altijd niet toegekomen.

JAN: *(jammerend)* Maar ik heb toch gezegd dat ik nog aan het sparen ben voor een ring.... *(vol vuur)* Als ik jou een ring geef, dan moet het de mooiste zijn van de stad. Wat zeg ik, van heel het land.

MIEKE: Geen cadeautje van jou, idioot. *(opnieuw mysterieus)* Een cadeautje dat ik elke maand...

JAN: Wil je zeggen dat je...?

(Mieke knikt een beetje bedremmeld en beschaamd.)

Wil je zeggen dat ik papa ga worden?

MIEKE: Ik ben nog niet bij de dokter geweest, maar de test van bij de apotheker zei toch van ja...

JAN: *(weet met zijn geluk geen blijf)* Ik word papa. *(neemt haar vast en op en draait in het rond)* Ik word papa *(dol van geluk)* van een kleine die geboren wordt mit eine Lederhosen an.

MIEKE: Ik denk eerder met hooi achter zijn oren.

JAN: *(plots staat hij stil en heel verwonderd)* Hoezo?

MIEKE: Ik heb eens goed gerekend. Het moet zijn van toen we zagezegd bij de boer zijn gaan helpen.

(Ze vliegen nu in elkaars armen. Van opzij komen twee paren de scène op. En terwijl ze met een innige omhelzing het voor hen blijde nieuws bezegelen, worden ze betrap door hun ouders.)

MA JAN + PA MIEKE: Well?

(Ze schrikken en laten elkaar los en deinzen wat achteruit zodat ze elk in hun kamp terecht komen.)

PA MIEKE: Is dat solliciteren?

MIEKE: Ik kan het allemaal uitleggen, Pa.

PA MIEKE: Dat zeg jij altijd. Vooral als er iets komt dat ik niet goed kan verdragen.

MA JAN: En jij? Wat heb jij daar op te zeggen?

JAN: Ik zie Mieke graag...

MA JAN: Jij weet nog niet wat graag zien is. Daarvoor ben je nog te nat achter je oren.
(keert zich naar haar man) En jij! Blijf daar niet zo staan. Jij moet niks zeggen, zenne.

PA JAN: Awel ja, c'est à dire... 't is te zeggen...

MA JAN: *(Schijnbaar ontgoocheld, maar met een zweem alsof ze dit uiteindelijk wel gewoon is)* Ja, 't is al goed, jij gaat toch niets zinnig zeggen.

MA MIEKE: Misschien moeten we elkaar even beter leren kennen.

PA MIEKE + MA JAN: Dat is niet nodig.

JAN: *(met een fijn stemmetje tegen Mieke)* 't Zal in orde komen, ze zijn het toch over iets eens.

MA JAN: Zwijg!

PA MIEKE: *(tegen Mieke)* En jij ook!

MIEKE: Maar ik heb nog niets gezegd.

PA MIEKE: Des te beter.

MIEKE: Maar...

PA MIEKE: ... En hou dat zo!

MA JAN: *(tegen Pa Mieke)* Ze kunnen beter naar huis en... Feitelijk, zijn we dan uitgepraat.

PA MIEKE: Dat denk ik ook. Stoppen voor er ongelukken van komen.

MA JAN: Juist; zoals u zegt, meneer: voor er ongelukken van komen.

JAN + MIEKE: *(met een fijn stemmetje)* Te laat...

MA JAN: Wat zeg je?

JAN: Dat het daarvoor te laat is.

PA MIEKE: *(streng naar zijn dochter toe)* En wat heb jij daarop te zeggen?

MA MIEKE: Dat blijft nu gelijk, hé. Of hij het zegt of zij, ze zal er niet minder in verwachting van zijn!

MA JAN + PA MIEKE: In verwachting!

PA JAN: Ik voel me nog te jong om opa te worden.

MA MIEKE: Ik feitelijk ook, ik wil eigenlijk ook nog geen oma worden. Maar 't is wat het is!

MA JAN: Daar komt niets van in huis.

MA MIEKE: Ik zou er toch maar al anders over gaan denken.

PA MIEKE: Niets van. Die madam heeft gelijk.

MA JAN: Van eigens heb ik gelijk.

PA JAN: Maar chérie...

MA JAN: Zwijg. 't Is nog op tijd.

PA MIEKE: Hoezo? Op tijd voor wat?

MA JAN: Ze kan dat kind nog weg laten halen.

MA MIEKE: Ja, dat is nogal drastisch.

PA MIEKE: Vrouw, moei er u niet mee.

MA MIEKE: Ik denk dat je eerst eens...

PA MIEKE: Zwijg. Het is nog op tijd, zegt ze. Ze kunnen het kind weg laten halen.

MA MIEKE: Misschien moeten we eerst...

PA MIEKE: *(Het interesseert hem duidelijk niet wat zijn vrouw zegt)* Ja, straks, schat. Nu eerst madam. *(richt zich tot Ma Jan)* Maar! Op kosten van die klungel daar...

MA JAN: Ik zie niet in waarom!

PA MIEKE: Hij had maar niet met zijn fikken aan onze dochter moeten zitten.

MA JAN: *(verontwaardigd)* Met zijn fikken aan... *(scherp in de tegenaanval)* Wil meneer er eens nota van nemen dat het zijn dochter is die hem met haar vuile geslepen streken verleid heeft...

PA MIEKE: Verleid?...

MA JAN: Zo een onschuldige jongen.

PA MIEKE: *(bekijkt Jan van boven tot onder, dan bits)* Ja! *(spottend en boos)* Ik moet zeggen: de onschuld druipt er af!

PA JAN: *(voorzichtig als bliksemafleider)* Ik ken nog ergens zo'n engeltjesmaakster.

MA MIEKE: *(bits naar Pa Jan toe)* En ik ken de hand waarmee ik normaal mijn deegrol vasthoud...

MA JAN: Geen engeltjesmaakster!

PA JAN: *(heel gehoorzaam en overdonderd)* Alors, pas de engeltjesmaakster, chérie...

MA JAN: *(droogjes)* Tegenwoordig kan dat ook heel simpel bij een dokter.

PA JAN: Maar dat kost geld.

MA MIEKE: Een engeltjesmaakster kost nog meer geld.

MA JAN: Engeltjesmaakster of dokter, het kost altijd geld.

PA MIEKE: *(met een gezicht alsof hij het warm water uitgevonden heeft)* En dat geld...

MA JAN: *(kortaf als om hem de pas af te snijden)* Ja?! Wat van dat geld?!

PA MIEKE: *(als vanzelfsprekend)* Dat geld moet van uw zoon komen.

PA JAN: Mijn zoon heeft geen geld.

MA MIEKE: Dan maar van uw geld.

MA JAN: *(kort en snedig)* Mijne man heeft ook geen geld.

PA MIEKE: Voilà, dat heeft ze weer goed geregeld. Ze heeft een armoezaaiër aan de haak geslagen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via
www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen
aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSSENS**
Voor de juiste keuze